

20. marts 2017

Notat

Center for Børn og Forebyggelse er anmodet om at redegøre for lovgrundlaget for merudgifter i forbindelse med fødevareallergi hos børn. Anmodningen er sket på baggrund af konkret afgørelse i en sag, hvor forældrene til et barn med cøliaki har fået afslag på fortsat økonomisk tilskud, hvilket er en direkte følge af Ankestyrelsens principafgørelse 67-16, som er offentliggjort 14. oktober 2016.

Principafgørelse 67-16 vedrører servicelovens §100 (merudgifter til voksne) samt den tilhørende bekendtgørelse (merudgiftsbekendtgørelsen) § 2, og vedrører derfor ikke direkte børneområdet. Indirekte har afgørelsen dog betydning for børneområdet.

Principafgørelse 67-16 vedrører konkret merudgiftsbekendtgørelsens § 2, som siger, at personer, som har medfødte misdannelser eller mangler men ikke synligt eller umiddelbart konstaterbar nedsat funktionsevne, kan få hjælp til dækning af merudgifter til diæt, når forskrifter om diæt og lignende følges. Dette har tidligere været udlagt således, at også almindelig fødevareallergi var omfattet af bestemmelsen. Med den nye principafgørelse fastslår Ankestyrelsen, at fødevareallergi ikke er omfattet af bekendtgørelsens § 2 stk. 1, men at dette ikke udelukker, at man efter en konkret og individuel vurdering kan være omfattet af lov om social service § 100.

Lovgivningen på børneområdet har hele tiden været således, at man som udgangspunkt ikke er omfattet af merudgiftsbestemmelsen, når man udelukkende har fødevareallergi. Det er dog således, at man ved vurderingen af, om man er omfattet af reglerne om merudgifter, altid skal tage udgangspunkt i det konkrete tilfælde. Dette medfører, at såfremt en borger konkret er så plaget af sin fødevareallergi, at funktionsniveauet er kraftigt nedsat, såfremt man ikke følger en diæt, da kan man være omfattet af bestemmelsen alligevel.

Praksis i mange kommuner har imidlertid været, at man har fulgt voksenområdets praksis, og derfor pr. automatik har vurderet børn med fødevareallergi (herunder cøliaki og laktoseintolerance) som værende i målgruppen for merudgiftsbestemmelsen. Denne praksis har været forkert. Ishøj og Vallensbæk Kommuner har i en række sager truffet afgørelse om afslag på køkkenmaskiner til familier med børn med cøliaki. Disse afgørelser har været prøvet ved Ankestyrelsen. Ankestyrelsen har i disse sager ikke stillet spørgsmålstejn ved, om barnet var i målgruppen for merudgifter, men har udelukkende givet kommunen medhold i, at en køkkenmaskine er et forbrugsgode, og at glutenfri brød i dag kan købes i den almindelige dagligvarehandel. Det formodes derfor, at Ankestyrelsen ej heller har haft øje for, at praksis på børneområdet har været forkert.

Da kommunerne således har fulgt voksenområdets praksis, om end fejlagtigt, da har Principafgørelse 67-16 indirekte betydning for børneområdet, da man med afgørelsen er blevet gjort opmærksom på, at man har fulgt en forkert praksis. Som resultat heraf har man i Ishøj og Val-

lensbæk Kommuner indrettet sig på den rigtige praksis, hvilket er afspejlet i den kommende revision af takstbladet.

Spørgsmålet om principbeslutningens betydning for børneområdet (Servicelovens §41 – merudgifter) er blev rejst overfor Ankestyrelsen d. 24.10.2016 i deres Hotline. Dette notat er præcision af Ankestyrelsens svar på, hvilken betydning principafgørelsen har for merudgifter til børn:

Har principafgørelsen 67-16 betydning for bevilling af merudgifter til børn?

24.10.2016

- *Handicappede og ældre » Merudgifter » Personkreds*
- *Børn med handicap - servicelov » Merudgifter » Personkreds*

Umiddelbart ikke.

Juridisk hotline har modtaget følgende spørgsmål

I forbindelse med ny principafgørelse vedr. Cøliaki, laktoseintolerance eller fødevareallergi bliver vi usikre på om vi skal overføre denne til § 41. Vi har tidligere, alene på baggrund af diagnose, vurderet børn i målgruppen jf. § 41. Skal 67-16 overføres til § 41, eller hvordan forholder vi os til denne afgørelse?

Juridisk hotline svarede

Der er henvist til servicelovens §§ 41 og 100 samt principafgørelsen i 67-16.

Vi kan oplyse, at baggrunden for, at voksne med laktoseintolerance og lignende fødevareallergier indtil afgørelsen i 67-16 har haft ret til merudgifter til diætkost er, at det af bekendtgørelse om nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse § 2, stk. 1 fremgår, at personer, som har medfødte misdannelser eller mangler men ikke synligt eller umiddelbart konstaterbar nedsat funktionsevne, kan få hjælp til dækning af merudgifter til diæt, når forskrifter om diæt og lignende følges.

Bekendtgørelsen

Dette har principafgørelsen i 67-16 gjort op med, så man ikke længere, som følge af bekendtgørelsens § 2, stk. 1 automatisk er omfattet af personkredsen for bevilling af merudgifter efter servicelovens § 100, hvis man lider af cøliaki, laktoseintolerance eller andre fødevareallergier. **Personer med cøliaki, laktoseintolerance eller fødevareallergi kan derimod stadig være omfattet af den personkreds, der er berettiget til dækning af merudgifter efter bestemmelsen i servicelovens § 100.** Det er tilfældet, hvis de generelle betingelser for dækning af merudgifter i serviceloven er opfyldt. Se herved også bekendtgørelsens § 1.

Der er ikke en bestemmelse svarende til bekendtgørelsens § 2, stk. 1 på børneområdet og bestemmelsen på voksenområdet gælder ikke på børneområdet. Det betyder, at forældre til børn med fødevareallergi aldrig automatisk har været omfattet af personkredsen for bevilling af merudgifter.

På den baggrund medfører afgørelsen i 67-16 en ensretning af reglerne om bevilling af merudgifter til børn og voksne med fødevareallergier.

Vi kan herefter oplyse, at det ikke er udelukket, at forældrene til et barn med fødevareallergi kan anses for at være omfattet af personkredsen for bevilling af merudgifter. Dette beror nu som tidligere på en helt konkret vurdering af, om lidelsen er indgribende og langvarig for det enkelte barn.

Vi bemærker, at et svar fra juridisk hotline er en vejledning, der gives til kommuner. Der er ikke tale om en afgørelse. Vejledningen sker med forbehold for, at Ankestyrelsen ikke kender hele oplysningsgrundlaget og måske heller ikke tidligere har forholdt sig til problemet i en principafgørelse.